

ETA contra el País Valencià

L'atemptat d'ETA contra El Corte Inglés a València ha provocat interrogants sobre la possible infraestructura de l'organització basca al País Valencià. Fonts de la policia reconeixen que existeix, almenys, un escamot 'legal'.

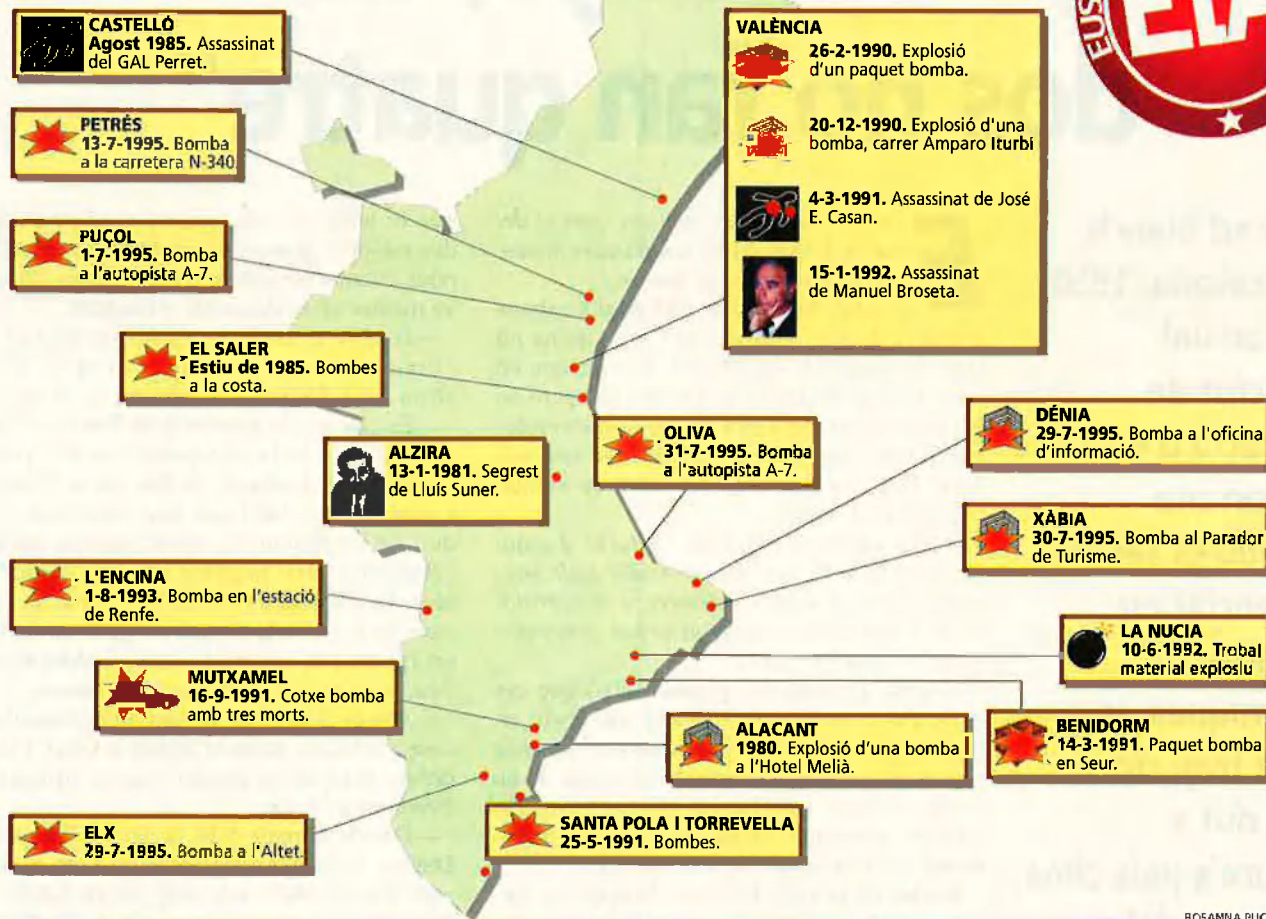

El cadàver de Josefina Corresa és retirat dels magatzems. La bomba que la va matar era als lavabos, classificats per ETA fa quatre anys com a "vulnerables".

Dissabte 17. Encara no havien estat avaluades les víctimes de l'atemptat d'ETA a la seu més antiga d'El Corte Inglés a València i la pregunta ja corria de boca en boca: els autors, han vingut de fora o ja hi eren? En definitiva, quina és la presència real de l'organització basca al País Valencià? Fins fa molt poc, l'opinió oficial era que les actuacions del grup armat al País Valencià, més de 40 des de l'any 1980 i sis en el darrer any, eren producte d'escamots itinerants, que utilitzaven el terreny com a zona d'actuacions ocasionals però no de residència habitual. Els fets, però, obliguen a canviar aquesta visió.

De la informació a l'acció. Només el 1992, després que la banda reivindicara l'assassinat de Manuel Broseta, l'aleshores delegat del govern, Francisco Granados, va reconèixer la possibilitat que existira un "escamot d'informació" i que calia buscar-lo entre els més de 7.000 vots que Herri Batasuna havia obtingut en les eleccions al Parlament Europeu fetes poc de temps abans. Dos mesos després, la policia descobria un pis franc, al carrer de la Pobla de Farnals de la capital valenciana, suposadament utilitzat per l'"escamot itinerant" integrat pels *etarres* María Rosario Delgado Iriondo i Narváez Goni. Però, malgrat

'Actuacions atribuïdes a ETA al País Valencià

ROSAMNA PUCHADES

les declaracions oficials, la policia no va desestimar mai que ETA tinguera membres "legals", és a dir no fixats, a València que informarien els escamots i que, eventualment, podrien també actuar. Els objectius d'ETA al País Valencià han estat diversos però poden ser classificats en dos grups fonamentals: els atacs contra interessos turístics, realitzats en estiu per tal de causar major impacte, i els objectius polítics i militars. El primer blanc d'aquest segon grup va ser el presumpte col·laborador dels GAL, Clément Perret, assassinat a Castelló. Després vingueren víctimes tan heterogènies com el professor Manuel Broseta, José Edmundo Casañ, delegat de l'empresa Ferroviaria a València i dos policies municipals i un treballador de la grua de Mutxamel (l'Alacantí) morts quan va explotar una bomba al costat de la caserna de la Guàrdia Civil. La diferència entre les actuacions, que responen a estratègies i campanyes totalment diferents, era un element de pes que feia pensar que ETA no

disposava d'una infraestructura fixa, o, almenys, volia que així es pensara. Els últims fets fan pensar que el grup de suport podria haver estat també l'autor d'alguns dels diversos atemptats i que els seus autors estan perfectament camuflats en la societat valenciana.

El Corte Inglés en el punt de mira.

El maig del 1992, la policia va descobrir entre la informació confiscada al grup basc a la localitat de Bidart, a Iparalde, recomanacions d'Idoia López Riaño a la cúpula de l'organització per tal que atemptara contra El Corte Inglés a València. Segons l'etarra, "l'entrada de serveis és vulnerable" i també "els lavabos" i "els aparcaments". Com s'ha vist, les recomanacions d'Idoia, una de les membres d'ETA més buscades, s'han fet realitat amb el balanç tràgic d'un mort. Aquell mateix any, Jesús Prol, cap superior de policia de València, va mantenir una reunió amb els responsables del centre comercial per tal que observaren unes

convenients mesures de seguretat. Encara flotava en l'aire l'atmosfera de la dramàtica matança d'ETA a l'Hipercor de Barcelona.

Per què El Corte Inglés? Les interpretacions són ben distintes; mentre alguns analistes parlen del començament d'una campanya de terror indiscriminat per part d'ETA, fonts de la policia apunten la possibilitat que el grup armat volguera fer una demostració de força per obligar els propietaris dels grans magatzems a pagar l'"impost revolucionari". Aquestes accions es farien lluny del País Basc per tal de no arriscar-se a perdre suport popular si es produïa alguna víctima mortal. Més de quatre anys, com a mínim, en el punt de mira demostren que la tria de València no va ser gens improvisada. El Corte Inglés es va situar, així, com un objectiu econòmic d'ETA, que estava disposada a assassinar persones innocents com Josefina Corresa per poder continuar la seua cruel carrera cap enlloc.

Jordi Sebastià